hengiga konkse otsa sáetu. — Sis heit se perremees káega suud anda, ja kõnnel sure rõmoga kigile, et se sesamma reisja olli, kes tälle tol hawal ni suurt hääd olli tennu.

Palletti sis reisjat sisse tulla tarre, ja olli kik illus ja puhhas, — tarre nink kammer pühhitu, ja kuse ossa mahha puistetu. Katteti kambrehe laud ja sáng puhta linnaga, ja panti sõök tälle ette, et temma sõõs ja puhkas, sest wanna ihho olli nõrgas jánu teekõndmissega.

Wespre aig olli jo mõda. Majarahwas istsiwa lawwa úmbre kik úttenkoon, ja olliwa wersikest laulnu, ja õddangut wõtnu. Sis tulli ka se wanna oppetaja ommast kambrekessest tõiste sekka wálja, ja úttel: „Teie ollete minno „sõand pále hengusse weel õigede omma armsa laulmissega „kostotanu. Minna olle ni kui noordunu, ni kerge ja „rõmolik.“ — Temma kõnnel núúd lahkeste eggaúttega, sillits Jani latsekeisi, ja mannits majarahwast, ja kõnnel neid kottussid, kon temma se wahheajaga kik olli árrakáunu, et imme olli kuulda, kuis wõral maal ja pagganide seltsin Jssanda sõnna om sanu wáljalaotetus, ja kui paljo hengi selle lábbi omma sanu rõmustetus, parrandetus, ja õnsusse tee pále sadetus, ja kuis ilda aigo weel Inglus maal úts luggu om sündinu, mes kik Inglus-ma kõnnelep. — Sis nakši latse ja wanna temmast noudma ja küssitellema, mes se sárane luggu olli olnu, ja reisja úttel: „Kui teie tahhate, „sis ma woi teile sedda asja kõnnelda. Poolpáiwane õddang „om muidoke, ja warra maggama minna.“ — „Kõnnelge „iks, armas oppetaja“, tánnitiwa latse kik ni kui úttest „suust „meil kúl ei olle weel ni pea unni, wai moperrast „keskõni!“ Ka perremees ja mu kik palsiwa iks kõnnelda, ja todi reisjale úts tool wálja, ja katteti reiwas úlle, kon wanna essal sálg mitte haiges es pea jáma isten. Latse litsi henda reisja kõrwale pengi otsa pále kokko, ja wanna nink nore kik jáiwa kuulma, kui se wanna reisimees nida nakkas kõnnelma:

Inglus maal, suren Londoni linan, elli úts naisterahwas, ni kui kunnake úts waene lesk, waiklikun ja tahhetu

dalan murre pólwen. Temma mihhest es olle temmale surembat perrajánu kui kats poiga. Kúl om waiw tühjatsen ellokõrran latsi kaswatada, ent siski es olle selle lesjale parrembat ja kallimbat ennamb ilma pääl, kui ne kats latsekesse. Õõd kui páiwa saisiwa nemma temmal melen, ja olli nemma se surem palwus ja puhkaminne Jssanda pole. — Wannamb olli kúl úts kallis, wagga loom, ent noremb es tahha mitte temma perra miuna. — Sis tulli surm, ja wallits armsambat hennele. — Emma lits temma silmi kinni, ja jái ka essi se sure murre ja waiwaga mahha. Ent se mõtte selle noremba poja pále, kes tedda saas kaema ja juhhatama, es lasse tál maan olla, temma aije henda wággisi jálle úlles, nink Jssand kuuld temma oigamist, ja and tálle terwust ja páiwi weel, omma ainust last kaswatada.

Ent Jaan — se olli selle noremba nimmi — olli emmale selges waiwas! — Es nakka talle hirm es arm. Kúl murret emma, ent emma silmawessi kalleſt temma sõand weel ennamb, ja temma mannitsus es massa tálle middake. Kik rahwas úmbrekaut tuus sedda halwa last, kik jummalapelgliko wannamba keliwa latsi wallato Janiga seltsimast. — Ni látsi ne páiwakesse eddesi, nink Jaan nakkas mihhes sama. Es olle temma surembat middake opnu. Sis sai temma útte kaupmihhe mannu pantus, ehk se pále temma peas kõlbama. — Ent kost wõral ennamb se hool ja arm olli, Jani úlle wallitseda; — sis lõppi perrake árra. — Kirkust ja Jummalasõnnast es tija temma ennamb middake. Kõrtsiga tutwa, kurjussega sõbber, — ni waijo temma kõrd kõrralt iks süggawambide sisse, ja es olle ajastaig weel úmbre, ja olli Jaan jubba jodik — petja — warras. — Temma lõig olli pea táús. Sádus om kange Inglus maal. Warrast podas sáál úlles, ja olli Janil jo kabbel kalan, ent et temma ni wáega noor weel olli, sis játteti tálle weel, ja piddi tedda kaugele, tühjale male útte merre-sare pále iggawes árrasadetama, ni kui sáratsidega sáál maal tettas, kui neid ei tahheta árrasurmata. —

Tartu- ja Viljandi-ma rahwa Kalender 1838, lk. 21